

Arrest

nr. 102 625 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 oktober 2012.

1.3. Op 30 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Shayesta Khail in het district Kot van de provincie Nangarhar. Uw vader had een eigen olietanker waarmee hij olie vervoerde vanuit Pakistan naar militaire basissen van de NAVO strijdkrachten in Kabul en Kandahar. Enige tijd voor uw vertrek ontving uw vader een dreigbrief van de taliban waarin hem werd bevolen te stoppen met zijn werk voor de buitenlanders. Uw vader negeerde echter de brief, stelde dat veel Afghanen soortgelijk werk doen en dat het geen probleem is. Ongeveer twee maanden later werd de olietanker van uw vader gestopt door de taliban in Bati Kot. Uw vader werd doodgeschoten en de tanker werd opgeblazen. Op de begrafenis van uw vader zei u dat talibanstrijders geen goede mensen zijn en dat Afghanistan geen vooruitgang zal kennen zolang de taliban aan de macht is. Met het geld dat u had geërfd van uw vader opende u enkele maanden na zijn dood een voedingswarenwinkel op de gronden van uw familie. Een maand en een half nadat u de winkel had geopend, liet de taliban een dreigbrief achter voor uw winkel. In de brief stond dat de som geld die uw vader u had achtergelaten, haram is en werd u aangespoord jihad te voeren. U liet de dreigbrief lezen aan uw moeder en u besloot met uw familie naar de woning van uw oom te gaan in Bati Kot. Enkele dagen later toen u terug ging naar Shayesta Khail om spullen op te halen, zag u dat iemand uw winkel had vernield en leeggeroofd. Daarop besloot uw moeder dat het beter was voor u te vertrekken daar ze na haar echtgenoot, haar zoon niet wilde verliezen. U bent in mizan (september) 2011 vertrokken uit Afghanistan. Drie of vier maanden na uw vertrek, toen u in Griekenland verbleef, vertelde uw oom dat de taliban u was komen zoeken in zijn woning. Uw oom had echter gezegd dat hij geen nieuws had over u. U bent nog een vijftal maanden in Griekenland gebleven en bent uiteindelijk op 22 juli 2012 aangekomen in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het gebrek aan overtuigende documenten die de door u geschetste feiten kunnen ondersteunen. Ten eerste hebt u geen enkel document bij dat aantoonde dat uw vader eigenaar was van een olietanker en olie vervoerde vanuit Pakistan naar buitenlandse basissen in Kabul en Kandahar. Volgens uw verklaringen zijn alle documenten aangaande de werkzaamheden van uw vader, in vlammen opgegaan toen zijn olietanker werd opgeblazen (CGVS, p.14). Het is evenwel bedenkelijk dat al de documenten die het profiel van uw vader kunnen bevestigen, in de tanker zouden zijn bewaard. Ten tweede legde u ook aangaande het incident met de olietanker en de dood van uw vader geen sluitende bewijsstukken neer. Zo kan de vernielde olietanker op de door u neergelegde foto's, van eender wie zijn en kunnen de foto's eender waar zijn genomen, door eender wie. Op de foto's waarop volgens uw verklaringen te zien is hoe de kist van uw vader naar de begraafplaats wordt gebracht, staat u zelf nergens afgebeeld (CGVS, p.11). Ook voornoemde foto's kunnen bovendien overal genomen zijn en zijn geen bewijs voor de dood van uw vader. Wat ten slotte de foto van een overleden persoon betreft, dient eveneens opgemerkt te worden dat ook hier uit niets blijkt dat de persoon op de foto uw vader zou zijn. U stelde voorts dat uw familie u nog foto's zou opsturen waarop u en uw oom te zien zijn op het moment dat jullie de kist van uw vader in het graf leggen, evenals geld met bloedsporen dat in de broek van uw vader zat op het moment dat hij werd doodgeschoten (CGVS, p.12). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal deze documenten echter nog niet ontvangen. Voorts dient er nog op gewezen te worden dat wanneer u werd gevraagd of het incident in de media is gekomen, u antwoordde dat niet te weten omdat u overstuur was (CGVS, p.17). Het roept vragen op dat u niet zou willen weten of er informatie over het incident terug te vinden is in de media. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban dienen er ten slotte enkele bedenkingen gemaakt te worden. Zo stelde u aanvankelijk dat u zes maanden na de dood van uw vader een dreigbrief van de taliban had gekregen (CGVS, p.12). Later gevraagd hoeveel tijd er zat tussen de dood van uw vader en de opening van uw winkel, stelde u zes maanden (CGVS, p.17). U stelde eveneens een maand en een half in uw winkel te hebben gewerkt tot op het moment dat de taliban u een dreigbrief achterliet (CGVS, p.7 en 14), wat maakt dat er zeven maanden en een half zaten tussen de dood van uw vader en het moment dat u een dreigbrief ontving en geen zes maanden. U nog eens gevraagd of u een maand en een half na de opening van uw winkel, een dreigbrief kreeg, antwoordde u naast de kwestie dat de periode tussen de eerste en tweede dreigbrief zes maanden bedroeg (CGVS, p.17). Nochtans stelde u

eerder dat uw vader ongeveer twee maanden na ontvangst van de eerste dreigbrief werd gedood (CGVS, p.16), wat betekent dat er meer tijd zat tussen de eerste en tweede brief dan zes maanden. Uw incoherente verklaringen hieromtrent, roepen vragen op.

Voorts is het wel zeer onwaarschijnlijk dat onbekende talibanleden u zouden willen rekruteren en u tegelijkertijd bestempelen als hun vijand. Bovendien stelde u op de begrafenis van uw vader uitdrukkelijk te hebben gezegd dat de taliban slecht is en dat zolang de groepering bestaat, Afghanistan geen vooruitgang zal kennen (CGVS, p.13-14 en 17-18), wat het des te meer bedenkelijk maakt dat de taliban u – een tegenstander – zou willen rekruteren om jihad te voeren. De door u beschreven gang van zaken is daarenboven in tegenspraak met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept ernstige vragen op. Bovendien bleek u geen enkele concrete informatie te bezitten over de personen door wie u vreest gerekruteerd of vermoord te worden. U stelde enkel dat u een dreigbrief ontving van onbekende talibanstrijders (CGVS, p.18). Volgens uw verklaringen had u daarenboven nooit eerder contact gehad met de taliban en was u de enige persoon uit uw regio die werd gerekruteerd (CGVS, p.18), wat de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder op de helling zet. In dit verband dient overigens nog opgemerkt te worden dat in de dreigbrief die de taliban u zou hebben bezorgd enkel stond aangegeven dat het geld van uw vader haram is en dat u jihad moest voeren (CGVS, p.14 en 17). Dat de taliban u zou willen rekruteren maar verder niets zou zeggen over welke concrete stappen u dan wel moest ondernemen om hen te vervoegen en eveneens in alle talen zweeg over wat u zou moeten doen met het geld van uw vader, is bedenkelijk.

Er wordt niet van u verwacht dat u op elke vraag omstandige en gedetailleerde antwoorden weet te bieden, maar het is wel bedenkelijk dat u zo vaag blijft over de gebeurtenissen die zouden hebben gemaakt dat u Afghanistan moest verlaten.

Gelet op het geheel van summiere en bedenkelijke verklaringen die u aflegde, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw vrees voor de taliban.

Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, die hier niet in vraag worden getrokken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. U bent een alleenstaande, jongvolwassen, gezonde jongeman. U spreekt naast Pashtou ook een beetje Dari en een klein beetje Engels (CGVS, p.3). U hebt verder tot enkele maanden voor uw vertrek tien jaar school gelopen waarna u een eigen winkel hebt geopend (CGVS, p.3-4 en 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader goed verdiende en dat uw familie, ook na diens door u beweerde dood, financieel goed rondkomt (CGVS, p.12-13). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in Afghanistan beroep kan doen op een netwerk waarop u financieel kan steunen. Gevraagd op het einde van het gehoor of u zich elders in Afghanistan zou kunnen vestigen, stelde u enkel dat er in alle 34 provincies van Afghanistan wordt gevochten, dat Kabul de beste provincie is maar dat er nergens vrede is (CGVS, p.19). Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en

dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de bevoegdheid van de Raad

2.1. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, het nodige te doen opdat aan hem zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad verduidelijkt dat hij in voorliggend geschil optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open."

Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om 'het nodige te doen' opdat aan verzoeker zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen.

2.3. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij de bevoegdheid van de Raad zoals omschreven in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

2.4. Uit de bespreking van de gegrondheid van het beroep (punt 3) blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker spitst zich in een eerste middel toe op de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag).

3.1.1. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zijn verklaringen omtrent het overlijden van zijn vader ongeloofwaardig zijn. Hij wenst te bevestigen dat alle documenten van zijn vader in de tanker werden bewaard en dat zijn vader niet op een andere plaats documenten bewaarde. Verzoeker meent dat wanneer hij geen sluitende bewijsstukken kan voorleggen, zijn asielrelaas dient te worden beoordeeld op basis van zijn verklaringen, die geloofwaardig en coherent zijn, dat de foto's op zichzelf mogelijks niet sluitend zijn, maar dat wanneer zij worden samengelegd en beoordeeld, zij wel degelijk een coherent verhaal vormen. Volgens verzoeker is het opvallend dat het CGVS vooral uitgaat van de neergelegde documenten om zijn verhaal te weerleggen, dat wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan de documenten, nochtans dient te worden uitgegaan van zijn verklaringen, dat het CGVS niet in staat is zijn asielrelaas te weerleggen, dat het feit dat verzoeker niet persoonlijk op de foto's kan worden gezien een algemene opmerking is, waarmee het CGVS elk mogelijk bewijsstuk in elk mogelijk asioldossier kan weerleggen, dat op zijn minst deze foto's een begin van bewijs vormen in het licht van zijn eerdere verklaringen.

3.1.2. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het CGVS het onwaarschijnlijk acht dat onbekende talibanleden hem gedwongen zouden willen rekruteren, omdat rekrutering volgens het CGVS gesteund is op lokale verankering en er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyauteit, etc. Verzoeker wenst te beklemtonen dat gedwongen rekrutering niet de meest gangbare methode van rekrutering is, maar niet volledig mag worden uitgesloten, dat er overigens geen enkel rapport bestaat waarin gedwongen rekrutering als onbestaande wordt aangemerkt, dat uit de dreigbrief duidelijk blijkt dat de erfenis van zijn vader beschouwd wordt door de taliban als haram en dient te worden aangewend voor de doeleinden van de jihad, dat de taliban bijgevolg verbood deze som aan te wenden voor het opstarten van een eigen handelszaak, dat uit de dreigbrief kan worden afgeleid dat hij deze som diende te schenken aan de taliban en dat van hem werd verwacht dat hij een ander leven zou leiden dan zijn vader, dit is een leven van jihad en niet van medewerking met de Amerikaanse troepen. Volgens verzoeker doet de stelling van het CGVS dat de dreigbrief zweeg over concrete stappen, in het kader van zijn asielrelaas niet ter zake, de taliban verwachtte immers niet dat hij het geld zou storten op een bankrekening of een bepaalde talibangroep zou vervoegen, dat wanneer hij zich zou schikken naar de dreigbrief de taliban dit vanzelf zou te weten komen, dat men niet uit het oog mag verliezen dat hij afkomstig was uit een klein dorp waar elk gerucht zeer snel de ronde doet en waar alle burens alles van elkaar weten tot het kleinste detail. Verzoeker vervolgt dat hij de enige persoon was in zijn regio die gedwongen werd gerekruteerd, dat dit geen verbazing mag wekken, dat zijn vader olie leverde aan de

buitenlandse troepen en door de taliban werd gezien als landverrader, dat het voor de taliban van het grootste belang was dat hij niet in de voetsporen van zijn vader zou treden of zich pro-westers zou voordoen, omdat dit voor de dorpsbewoners een signaal betekent dat medewerking met de Amerikanen zou worden gestraft. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS zijn asielrelaas niet in afdoende mate kan weerleggen, dat in de bestreden beslissing het CGVS enerzijds zijn bewijsmateriaal weerlegt dat zij niet kan toeschrijven aan verzoeker, dat dit bewijsmateriaal nochtans van ondergeschikte aard is in verhouding tot de afgelegde verklaringen, dat anderzijds het CGVS in haar bestreden beslissing het onwaarschijnlijk acht dat hij het slachtoffer is geworden van gedwongen rekrutering en dat gedwongen rekrutering, hoewel zeldzaam, niet uitgesloten is in Afghanistan en nog altijd bestaat.

3.1.3. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij voldoende informatie heeft aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te 'verstrekken' niet impliceert dat zijn asielrelaas als zodanig als ongeloofwaardig dient beschouwd te worden, dat zijn asielrelaas bovendien als duidelijk doorleefd naar voren komt. Verzoeker vervolgt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat het CGVS naast de neergelegde documenten ook de asielaanvraag dient te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft, dat bijgevolg het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van zijn dossier geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen, dat zelfs zonder documenten het mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend. Verzoeker meent dat uit zijn asielrelaas duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban, dat aangezien de taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker, betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Afghanistan en hij stelt dat hij bij de indiening van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn leven in gevaar is. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker vervolgt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker een internetartikel van Amnesty International (Year rapport – 2012 - Afghanistan) aan waar de situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven en waaruit hij delen citeert. Hij meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel risico op ernstige schade is en hij zich niet onder de bescherming van de lokale (autoriteiten van) Afghanistan kan, of wegens dat risico, wil stellen, dat bijgevolg zijn vraag om subsidiaire bescherming gegrond dient verklaard te worden, minstens in overweging dient te worden genomen.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, herhaalt verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan een trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en dat het een algemeen bekend gegeven is zodat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Hij stelt dat door afwijzing van zijn asielaanvraag hij *de facto* gedwongen wordt

om het Belgische grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen in Afghanistan.

3.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over voornoemde beginselen, besluit verzoeker dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

Er worden geen nieuwe documenten bij de verzoekschriften gevoegd.

Ter terechtzitting toont verzoeker een portefeuille waarvan hij beweert dat deze van zijn vader is, dat de vlekken erop afkomstig zijn van het bloed dat zijn vader verloor bij zijn overlijden en dat de onregelmatigheden in de stof van de portefeuille afkomstig zijn van de geweerschoten die afgevuurd werden op zijn vader. Hij verklaart dat zijn vader de portefeuille bij hem droeg toen hij vermoord werd.

3.5. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

3.6. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.9. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor de taliban gelet op het geheel van summiere en bedenkelijke verklaringen die verzoeker aflegde. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat (i) er een gebrek is aan overtuigende documenten die de door verzoeker geschetste feiten kunnen ondersteunen, (a) er is geen document dat aantoonst dat verzoekers vader eigenaar was van een olietanker en olie vervoerde uit Pakistan, het is bedenkelijk dat de documenten die het profiel van verzoekers vader kunnen bevestigen in de tanker zouden zijn bewaard, (b) verzoeker legt geen sluitende bewijsstukken neer betreffende het incident met de tanker en de dood van zijn vader, (c) de neergelegde foto's kunnen eender waar genomen zijn, de vernielde olietanker op de foto kan van om het even wie zijn en de foto van de overleden persoon toont niet aan dat die persoon verzoekers vader is, (d) foto's waarop verzoeker en zijn oom de kist van zijn vader in het graf leggen en geld met bloedsporen die zouden worden overgelegd, zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet ontvangen op het CGVS, (ii) dat het vragen oproept dat verzoeker niet zou willen weten of er informatie terug te vinden is over het incident in de media, (iii) dat de incoherente verklaringen omtrent de tijdspanne tussen het ontvangen van de eerste en de tweede dreigbrief vragen oproept, (iv) dat het zeer onwaarschijnlijk is dat onbekende talibanleden verzoeker zouden willen rekruteren en hem tegelijkertijd bestempelen als hun vijand, (vii) dat het des te bedenkelijker is dat de taliban verzoeker, een tegenstander, zou willen rekruteren om jihad te voeren, (viii) dat de door verzoeker beschreven gang van zaken in tegenspraak is met de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat geen dergelijk element aanwezig is in verzoekers asielrelaas, wat ernstige vragen oproept, (ix) dat verzoeker geen enkele concrete informatie bezit over de personen door wie hij vreest gerekruteerd of vermoord te worden, dat hij enkel stelt een dreigbrief te hebben ontvangen van talibanstrijders, dat hij nooit eerder contact had met de taliban en de enige persoon was uit de regio die werd gerekruteerd, wat zijn geloofwaardigheid op de helling zet, (x) dat in de dreigbrief enkel stond aangegeven dat het geld van verzoekers vader haram is en dat hij jihad moest voeren, dat de taliban verzoeker zou willen rekruteren maar niets zou zeggen over welke concrete stappen hij dan wel moest ondernemen om hen te vervoegen en wat hij moest doen met het geld van zijn vader, bedenkelijk is.

3.10. Waar verzoeker in het eerste onderdeel van zijn eerste middel, aangeeft dat foto's op zichzelf mogelijks niet sluitend zijn als bewijsstuk maar dat deze samen moeten beoordeeld worden met zijn verklaringen, die geloofwaardig en coherent zijn evenals erop wijst dat indien geen geloof kan worden gehecht aan de documenten, uitgegaan dient te worden van zijn verklaringen alsook dat de foto's op zijn minst een begin van bewijs vormen in het licht van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat verzoeker voorbijgaat aan het geheel van de motieven waaruit duidelijk blijkt dat verzoekers verklaringen niet coherent, noch geloofwaardig zijn. Zoals blijkt uit wat volgt slaagt verzoeker er niet in de motieven, waar vastgesteld wordt dat verzoeker incoherente, summiere en bedenkelijke verklaringen aflegde en dat bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor de taliban, te weerleggen. De Raad wijst erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal niet in staat is zijn asielrelaas te weerleggen, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder weerlegt verzoeker met zijn kritiek dat het feit dat hij niet persoonlijk op de foto's kan gezien worden een algemene opmerking is waarmee het CGVS elk mogelijk asioldossier kan weerleggen, de concrete motivering niet die stelt dat *"Zo kan de vernielde olietanker op de door u neergelegde foto's, van eender wie zijn en kunnen de foto's eender waar zijn genomen, door eender wie. Op de foto's waarop volgens uw verklaringen te zien is hoe de kist van uw vader naar de begraafplaats wordt gebracht, staat u zelf nergens afgebeeld (CGVS, p.11). Ook voornoemde foto's kunnen bovendien overal genomen zijn en zijn geen bewijs voor de dood van uw vader. Wat ten slotte de foto van een overleden persoon betreft, dient eveneens opgemerkt te worden dat ook hier uit niets blijkt dat de persoon op de foto uw vader zou zijn."*

In zoverre verzoeker ter terechtzitting een portefeuille met vlekken en onregelmatigheden voorlegt als bewijs van zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat de voorgelegde portefeuille van om het even wie kan zijn alsook dat zelfs in de veronderstelling dat de voorgelegde portefeuille van verzoekers vader is en deze bloedsporen van zijn vader bevat dit, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker, geen sluitend bewijs is voor het incident waarbij zijn vader zou zijn overleden en voor verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban.

3.11. Waar verzoeker meent dat gedwongen rekrutering niet volledig uitgesloten kan worden, kan hij gevolgd worden maar gaat hij voorbij aan het geheel van de motieven waaruit blijkt dat niet alleen getwijfeld wordt aan de gedwongen rekrutering van verzoeker op basis van de informatie toegevoegd aan het dossier maar ook omwille van volgende redenen: *'Voorts is het wel zeer onwaarschijnlijk dat onbekende talibanleden u zouden willen rekruteren en u tegelijkertijd bestempelen als hun vijand. Bovendien stelde u op de begrafenis van uw vader uitdrukkelijk te hebben gezegd dat de taliban slecht is en dat zolang de groepering bestaat, Afghanistan geen vooruitgang zal kennen (CGVS, p.13-14 en 17-18), wat het des te meer bedenkelijk maakt dat de taliban u – een tegenstander – zou willen rekruteren om jihad te voeren.'* en *'Bovendien bleek u geen enkele concrete informatie te bezitten over de personen door wie u vreest gerekruteerd of vermoord te worden. U stelde enkel dat u een dreigbrief ontving van onbekende talibanstrijders (CGVS, p.18). Volgens uw verklaringen had u daarenboven nooit eerder contact gehad met de taliban en was u de enige persoon uit uw regio die werd gerekruteerd (CGVS, p.18), wat de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken verder op de helling zet. In dit verband dient overigens nog opgemerkt te worden dat in de dreigbrief die de taliban u zou hebben bezorgd enkel stond aangegeven dat het geld van uw vader haram is en dat u jihad moest voeren (CGVS, p.14 en 17). Dat de taliban u zou willen rekruteren maar verder niets zou zeggen over welke concrete stappen u dan wel moest ondernemen om hen te vervoegen en eveneens in alle talen zweeg over wat u zou moeten doen met het geld van uw vader, is bedenkelijk.'* Waar verzoeker stelt dat uit de dreigbrief duidelijk blijkt dat de erfenis van zijn vader beschouwd wordt door de taliban als haram en dient te worden aangewend voor de doeleinden van de jihad, dat de taliban bijgevolg verbodt deze som aan te wenden voor het opstarten van een eigen handelszaak, dat uit de dreigbrief kan worden afgeleid dat hij deze som diende te schenken aan de taliban, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt nergens uit de door verzoeker neergelegde vertaling van de dreigbrief dat verzoeker het geld van zijn vader diende aan te wenden voor de jihad, noch dat hij deze som diende te schenken aan de taliban. Waar verzoeker meent dat de stelling van de commissaris-generaal dat de dreigbrief zweeg over concrete stappen, in het kader van zijn asielrelaas niet ter zake doet, dat de taliban immers niet verwachtte dat hij het geld zou storten op een bankrekening of een bepaalde talibangroep zou vervoegen, dat wanneer hij zich zou schikken naar de dreigbrief de taliban dit vanzelf zou te weten komen, dat men niet uit het oog mag verliezen dat hij afkomstig was uit een klein dorp waar elk gerucht zeer snel de ronde doet en waar alle burens alles van elkaar weten tot het kleinste detail, beperkt hij zich tot loutere beweringen en veronderstellingen zonder de concrete motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat *'de taliban u zou willen rekruteren maar verder niets zou zeggen over welke concrete stappen u dan wel moest ondernemen om hen te vervoegen en eveneens in alle talen zweeg over wat u zou moeten doen met het geld van uw vader, is bedenkelijk'* te weerleggen. Met de verklaring in het verzoekschrift dat hij de enige persoon was in zijn regio die gedwongen werd gerekruteerd geen verbazing mag wekken, dat zijn vader olie leverde aan de buitenlandse troepen en door de taliban werd gezien als landverrader, dat het voor de taliban van het grootste belang was dat hij niet in de voetsporen van zijn vader zou treden of zich pro-westers zou voordoen, omdat dit voor de dorpsbewoners een signaal betekent dat medewerking met de Amerikanen zou worden gestraft, tracht verzoeker een verklaring te geven voor het feit dat de taliban hem, een tegenstander, zou willen rekruteren, doch slaagt hier niet in, gelet op het geheel van de motieven. Overigens stelde de commissaris-generaal terecht dat het zeer onwaarschijnlijk is dat onbekende talibanleden verzoeker zouden willen rekruteren en hem tegelijkertijd bestempelen als hun vijand en dit zeker gelet op het feit dat hij tijdens de begrafenis van zijn vader uitdrukkelijk heeft gezegd dat de taliban slecht is en dat zolang de groepering

bestaat, Afghanistan geen vooruitgang zal kennen. Verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat de taliban op de hoogte was van deze uitspraken. Waar verzoeker ter terechtzitting de tegenstrijdigheid tussen zijn uitspraken, waarvan de taliban op de hoogte was en hun wil om verzoeker te rekruteren tracht te verklaren door te stellen dat de taliban waarschijnlijk zal begrepen hebben dat hij dergelijke uitspraken gedaan heeft uit verdriet, beperkt hij zich tot loutere veronderstellingen en kan hij niet overtuigen.

3.12. Waar verzoeker in een derde onderdeel meent dat hij voldoende informatie heeft aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te verstrekken niet impliceert dat zijn asielrelaas als zodanig als ongeloofwaardig dient beschouwd te worden, dat zijn asielrelaas bovendien als duidelijk doorleefd naar voren komt, dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat het CGVS naast de neergelegde documenten ook de asielaanvraag dient te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen, dat zijn asielrelaas in zijn geheel bekeken coherent, plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat zijn asielrelaas geloofwaardig is en blijft, komt hij niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal doch daarmee weerlegt, noch ontkracht hij deze bevindingen en conclusies. De commissaris-generaal kon terecht op basis van de door hem opgegeven motieven stellen *'Er wordt niet van u verwacht dat u op elke vraag omstandige en gedetailleerde antwoorden weet te bieden, maar het is wel bedenkelijk dat u zo vaag blijft over de gebeurtenissen die zouden hebben gemaakt dat u Afghanistan moest verlaten. Gelet op het geheel van summiere en bedenkelijke verklaringen die u aflegde, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw vrees voor de taliban.'* Verzoekers kritiek dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van zijn dossier geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen, mist feitelijke grondslag nu het al dan niet up-to-date zijn van documenten geen motief vormt van de bestreden beslissing om verzoekers asielaanvraag te verwerpen.

Zijn argument dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, kan niet worden gevolgd, aangezien er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn vrees voor de taliban.

In zoverre verzoeker meent dat uit zijn asielrelaas duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban, dat aangezien de taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan, kan hij, gelet op het voorgaande, niet gevolgd worden nu aan zijn vrees voor de taliban geen geloof wordt gehecht.

3.13. Uit zijn verweer blijkt aldus dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en veronderstellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal doch daarmee deze bevindingen en conclusies niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat de in punt 3.9. opgesomde motieven volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsrelaas.

3.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.15. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn, doet hieraan geen afbreuk.

3.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet. De Raad is dienaangaande samen met de verwerende partij van mening dat verzoeker -gezien zijn profiel- over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij zich niet naar Kaboel kan begeven omdat hij ook daar gevisieerd zal worden door de taliban. Met dit betoog valt verzoeker echter terug op de elementen van zijn asielrelaas die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden, zodat hij zich hierop niet langer kan steunen.

Verzoeker stelt verder dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kaboel.

In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Kaboel geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de stukken uit het administratief dossier, waarop de commissaris-generaal zich steunt in de bestreden beslissing, blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen gewapend conflict aan de gang

is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012, 7-9).

3.17. Verzoeker citeert uit een rapport van Amnesty International van 2012 met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan. Met deze algemene informatie toont hij evenwel niet aan dat de verwerende partij ten onrechte, of op grond van verkeerde informatie in het administratief dossier zou hebben geoordeeld dat blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012 (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012), dat uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*" dd. 11 juli 2012) blijkt dat deze in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is, dat het geweld in het kader van de "*insurgency*" in de hoofdstad Kaboel wordt gekenmerkt door "*asymmetrische aanvallen*" doch er geen sprake is van "*open combat*", dat de stad lijdt wel onder aanslagen met "*Improvised Explosive Devices*" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen maar dat deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "*high profile*"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd, dat het geweld dus voor het overgrote deel gericht is op deze specifieke doelwitten en dus niet op de gewone Afghaanse burgers, dat het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag ligt gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert, dat het geweld in de hoofdstad Kaboel niet aanhoudend is van aard en eerder is gelokaliseerd en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, om daaruit te concluderen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker beschikt dus in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.18. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.19. Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanbrengt, merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.20. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

3.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER